

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

► 23 Novembre, 2015

Un disc antològic recull el millor de la Simfònica de Corda i Cobla de Catalunya

► Els cantants Nina, Beth, Albert Guinovart, Pep Poblet, Cris Juanico i Manu Guix col·laboren en el projecte

GIRONA | DdG

■ La Simfònica de Corda i Cobla de Catalunya (SCCC) presentarà el seu nou treball *SCCC: The Very Best* en un doble concert a la Sala Montsalvatge de l'Auditori de Girona els propers dies 27 i 28 de novembre. Es tracta del seu setè CD, que aplega una antologia dels millors moments de la història de l'orquestra, nascuda el 2008.

Aquest doble disc és una recopilació de les peces més emblemàtiques interpretades al llarg de la trajectòria de l'orquestra, que van des de la música tradicional catalana fins al pop i rock més actual, i compta amb la participació de tots els cantants que han col·laborat amb la SCCC des del 2012: Nina, Beth, Albert Guinovart, Pep Poblet, Cris Juanico i Manu Guix.

La setantena de músics que integren la SCCC, juntament amb els artistes convidats, ompliran un any més l'escenari de la Sala Montsalvatge dos dies consecutius, sota la direcció artística del gironí Francesc Cassú, director de la cobla La Principal de la Bisbal, i la direcció tècnica de Jaume Lleixà, director artístic de la Jove Orquestra de les Comarques Gironines.

La Simfònica de Corda i Cobla de Catalunya va néixer l'any 2008 amb l'objectiu de crear una or-

La SCCC omplirà un any més la sala Montsalvatge de l'Auditori de Girona, sota la direcció de Francesc Cassú.

questra simfònica catalana de gran format, resultat de la fusió dels instruments de cobla, a càrrec de La Principal de la Bisbal, i dels instruments de corda i percussió d'una orquestra simfònica convencional, comptant amb harmonitzacions inèdites fins al moment i realitzades expressament per a aquesta nova formació.

En la seva primera etapa,

aquest innovador projecte impulsat per l'empresa Metalquímia i per la Fundació Metalquímia es va centrar en la música catalana en tota la seva amplitud, des de la sardana a l'havanera, des de la sarsuela al rock català, des de la cançó tradicional a la Nova Cançó, alhora que feia néixer noves composicions pensades exclusivament per a la nova orquestra.

Fruit de tot això, la SCCC va en-

registrar tres discos (*Sardanes per al Món*, *Inoblidables en Concert* i *Amb Catalunya al Cor*) i va ser la protagonista del Concert de Cap d'Any de TV3 els anys 2010 i 2011.

Etapas de reinvençió

Després d'uns mesos de reflexió per adaptar l'orquestra a l'actual escenari cultural català, la SCCC va tornar l'any 2012 reinventada,

unint els instrumentistes de cobla de La Principal de la Bisbal amb la Jove Orquestra de les Comarques Gironines (JOEG), una iniciativa de l'Orquestra de Cadaqués que té per objectiu contribuir a la formació dels joves talents musicals gironins i actuar de pont cap a la seva integració al món de les orquestres professionals.

En una segona etapa de clara internacionalització del repertori, la SCCC va crear una *Trilogia de llegendes*, que conformen els treballs *Llegendes del Cinema*, *Llegendes del Musical* i *Llegendes del Pop & Rock*, enregistrats en anys consecutius (2012, 2013 i 2014) a l'Auditori de Girona.

Aquest 2015 la SCCC ha actuat al Gran Teatre del Liceu amb Josep Carreras i la Polifònica de Puig-Reig; al Palau de la Música Catalana, interpretant les *Llegendes del Cinema*; i, amb motiu de la Diada de l'11 de setembre, va oferir el concert *Seguem arran*, al Born Centre Cultural.

Tota aquesta trajectòria es veu plasmada en el nou treball d'aquesta formació intergeneracional, que fusiona tradició i noves tendències, que aposta pels joves talents, que té voluntat d'arribar a nous públics, i que crea sinèrgies molt positives entre els sectors públic i privat, han informat els promotors del projecte.

Barcelona

CINE

Fnac Projeccions gratuïtes a:
► **Triangle**. Especial **Orson Welles** amb la projecció de *Don Quijote*. Plaça de Catalunya, 4. A les 19.00 h.
► **L'Illa**. *Contra la paret*, de **Fatih Akin**. Diagonal, 549. 19.00 hores.

'Bibliocurts' En aquest festival de curtmetratges de les biblioteques de Barcelona, avui, *Megacurt 1*. Biblioteca Sant Gervasi. Sant Gervasi de Cassoles, 85. 18.30 hores. Gratuït.

Islàndia Projecció de *Las marismas*, de **Baltasar Kormakur**, i col·loqui posterior. La Bibliomusiconeteca. Vila Vilà, 76. 19.00 hores.

CONFERÈNCIES

Maltractaments L'advocada **Laura Altayó** pronunciarà la conferència *Violència de gènere. 10 anys després de la llei*. La Barraca. Martí Molins, 29. A les 17.00 hores.

Art *Converses entre l'art contemporani i l'art medieval*, a càrrec d'**Eulàlia Grau**. IEC. Carne, 47. A les 19.00 hores. Gratuït.

Ateneu Barcelonès Aquest centre organitza les conferències gratuïtes:
► **Futbol**. *El Barça, del franquisme a la transició*, per **Carles Santacana**. A les 14.00 hores.
► **Religió**. *Laudato si' davant la cimera del clima*, amb el cardenal **Luís Martínez i Sistach**. 19.00 h.
► **Indústria**. *La indústria catalana. Construir el futur mirant el passat*, amb **Joan Vallvé**. 19.00 hores.

DEBATS

Franquisme En el marc de la proposta que la UB ofereix per visitar els 40 anys de la mort de **Franco**, la Universitat Pompeu Fabra acull el debat *Canvis i continuïtats en el sistema científic espanyol des de la transició*, amb **Reimund Fickert**, **Emilio Muñoz**, **Luís Rovira**, **Emilio Suárez** i **Albert Presas**. Sala de Graus A. Calsamiglia. Campus Ciutadella. Trias Fargas, 25. 19.00 h. Gratuït.

Ciència Amics de la Unesco organitza la taula rodona *Dia internacional de la ciència per a la pau i el desenvolupament*, amb **Jordi Morató**, **Ricardo Garriga** i **Anna Jarque**. Mallorca, 207. 19.15 h. 3 euros.

Consum *Opcions quotidianes per canviar la teva economia i consum*, amb **Rubén Suriñach** i **Toni Lodeiro**. Biblioteca Can Fabra. Segre, 24. 19.00 hores. Gratuït.

EXPOSICIONS

Mapes La Biblioteca de Catalunya exhibeix fins al 19 de desembre la mostra *Les fronteres de Catalunya. Segles XVII i XVIII*. Hospital, 56. De 9.00 a 20.00 hores. Entrada lliure.

Joies La galeria Ignàcio de Lassaletta inaugura una exposició de joies de l'artista **Pilar Garrigosa**. Rambla de Catalunya, 47. 19.30 h.

Refugiats El vestíbul de l'edifici històric de la UB exposa fins al dia 26 *Síria, la paraula de l'exili*, amb imatges del fotoperiodista **David González**. Gran Via, 585. De 8.00 a 21.00 hores. Entrada lliure.

Palau de la Música **Lluís Millet i Pagès**. *Una vida i els seus anhels* es podrà visitar al Foyer del Palau fins al 14 de febrer. Palau de la Música, 4. De dilluns a diumenge, de 9.00 a 0.00 hores. Entrada lliure.

LLIBRES

Catalunya Presentació del llibre *Volem la independència?*, d'**Albert Carreras**, amb **Quim Torra** i **Santi Sobrequés**. Òmnium Cultural. Diputació, 276. A les 19.00 hores.

MÚSICA

Homenatge Concert homenatge a **Josep Cercós** a càrrec d'alumnes del Conservatori Municipal. Bruc, 110. A les 20.15 hores. Entrada lliure.

La Casa Elizalde Actuació de **The Minstrels Quartet**. València, 302. A les 20.30 hores. Entrada lliure. Reserves al telèfon: 93.488.05.90.

Tarragona

LLIBRES

Reus Presentació del *Diccionari grec-català. D'Homer al segle II dC*. Centre de Lectura. Major, 15. 19.30 h.

Girona

CONFERÈNCIES

Bíblia S'acaba el cicle *Aproximacions literàries a la Bíblia* amb la xerrada de **Joan Ferrer** *El llevat que una dona va posar dins tres mesures de farina*. Centre cultural La Mercè. Pujada Mercè, 12. 18.00 hores. Gratuït.

Lleida

CINE

Orson Welles El cicle que li dedica la Filmoteca Terres de Lleida programa per avui *Sed de mal*. CaixaForum. Blondel, 3. 21.00 h. 2 i 4 euros.

Ibercamera crea el seu propi segell per llançar els artistes que representa: la jove pianista russa estrena la col·lecció amb Händel

El salt de Varvara

JORDI ROCA / IBERCAMERA

Varvara treu ara el primer de cinc discos amb Discamera

MARICEL CHAVARRÍA
 Barcelona

Fa almenys un quart de segle que Ibercamera va registrar la marca Discamera, per si de cas, perquè no se sap mai quan una promotora podrà necessitar un segell propi. Aquest punt visionari d'aquell jove Josep Maria Prat dona ara els seus fruits. El Grup Camera que ara presideix afegeix al seu paper de promotora i mànager el de discogràfica. Per què s'ha d'anar de segell en segell pidolant atenció per un nou artista si et pots fer càrrec de l'enregistrament i l'edició?

La nova artista no és cap altra que Varvara, una jove pianista russa a qui l'Agència Camera fa de mànager a escala mundial i de qui Discamera treu ara el primer de cinc àlbums monogràfics (un per any). D'aquest disc l'artista ja en podrà firmar exemplars en el seu concert d'aquest dimecres al Palau de la Música. Tocarà Bach, Beethoven i Mussorgski, mentre que el CD recull les *Suites* de Händel que va gravar a l'abril en viu, a l'Auditori de Girona. Després el seguiran Mozart, Beethoven, Schumann i Mendel.

"Tenim tanta fe en ella que no pensem sortir del guió", apunta Prat. "A Varvara la veig en el futur

com una de les grans dames del piano, Larrocha, Argerich, Pires o Leonskaia, artistes que busquen commoure més que impressionar. Pot ocupar el seu lloc d'aquí unes dècades, perquè més enllà de la seva intel·ligència musical, de la seva fantasia com a intèrpret i artista i del seu gust refinat, ens sentim captius de la seva capacitat d'en-

"La veig d'aquí uns anys ocupant el lloc de les grans dames del piano: Argerich, Pires, Larrocha", diu Prat

trar en la nostra ànima." Va ser el pianista Alexei Volodin qui la va donar a conèixer; l'havia descobert sent jurat del premi Géza Anda el 2012. "Sense intèrprets d'aquesta veritat i sinceritat, aquest món està acabat", explica Prat que li va dir.

Però què sabem de Varvara, a part que el seu cognom Nepomniaskaia és massa complex? Sabem que no li agraden les etiquetes –"no crec que puguin considerar-me una especialista en Mozart, ell és molt més gran", diu al telèfon

des d'Hamburg–, i sabem que si bé va néixer a Moscou, el 1983, és una noia de camp que odia les megalòpolis i busca en la naturalesa imatges que l'acostin al compositor.

Com altres joves intèrprets, va quedar fascinada per la batuta de Valeri Gergiev. "Sí que és inoblidable tocar amb ell. Vam fer el Concert núm. 1 de Chopin, que em genera certa inestabilitat, i amb Gergiev vaig sentir que tot estava bé. Amb ell et limites a tocar, i aquest

"M'interessa buscar al meu interior", diu la intèrpret, que actua aquest dimecres al Palau de la Música

no és un sentiment gaire habitual, no quan estàs a l'escenari."

Els seus inicis al piano són curiosos. El seu pare, matemàtic i amant de la música, l'obligava amb 5 i 6 anys a passar-se 5 o 6 hores davant un enorme piano negre. "Jo només volia ser una nena normal, però el meu pare era molt estricte... potser el meu error va ser no plorar, ja que a la meua germana petita la va deixar estar quan va començar a plorar. Potser en el fons en gaudia, però sens dubte no ho recordo amb plaer". En contrast amb el seu estricte pare, la seva professora a Moscou era molt dolça. Amb 13 anys va tenir un crisi existencial, explica. "Tota la família era feliç menys jo. 'Tens talent, has de continuar', em deien". Però un accident en què es va fer un tall a la mà que podria haver estat definitiu la va sumir en el dubte durant dues setmanes. "Va ser el moment de la veritat, perquè no vaig poder imaginar-me viure sense la música. I la meua relació amb ella va canviar totalment. Ara entenc que l'esforç és necessari, que ni Horowitz no es va escapar de treballar molt".

Dolguda amb el seu país –"no sé com acabarem, som una generació que sap el que significa ser lliure i no vull deixar de ser-ho, no vull que el Govern decideixi què puc i què no puc fer"–, Varvara es defineix com una persona introvertida. Una artista per a qui el més interessant és sentir-se i "buscar alguna cosa des de dins". Així és, diu, la seva personalitat. I no té intenció d'augmentar la seva activitat: 40 concerts a l'any. "Necessito temps per practicar i desenvolupar-me".

La posada en marxa del segell i aquest primer disc suposen una inversió de 50.000 euros. Grup Camera busca ara finançament per al Mozart del 2016 i per a un altre CD d'Ignasi Cambra, un altre dels seus artistes a qui, per cert, Pires ha agafat d'alumne i incorporat al seu Projecte Partitura.●

Christian Zacharias

IDEES

Dins del cicle **Palau 100**, el **Palau de la Música** acull el concert del pianista i director d'orquestra **Christian Zacharias**, que interpreta obres de Domenico Scarlatti, Frédéric Chopin, Maurice Ravel i quatre breus sonates del pare Antonio Soler. 20.30 h. De 12 a 60 euros.

Presentació a **+Bernat** del llibre **Tots naufrags**, en el qual el seu autor, l'antic corresponsal de guerra **Ramón Lobo**, es despulla emocionalment reflectint els danys emocionals que va produir la Guerra Civil en la seva família i a Espanya, així com el conflicte que tenia amb el seu pare. 19.30 h

Ramón Lobo

El miércoles pasado Barcelona olía mal. El hedor se extendía despiadado del Besòs al Llobregat. Las autoridades ubicaron inicialmente la procedencia del mal: tres hectáreas recubiertas de estiércol en una finca del parque agrario de El Prat. Es paradójico que una sociedad con pituitarias capaces de detectar la pestilencia de heces animales a 10 kilómetros de distancia sobreleve cotidianamente el olor a podrido que desde hace años se ha adueñado de buena parte de la vida política. El País Valenciano, Andalucía o Madrid son emplazamientos con abundantes vertederos de corrupción. A eso tan español y castizo del cohecho, el tráfico de influencias o el blanqueo de capitales no escapa la soberanista Cataluña. El hecho diferencial no existe.

Sin necesidad de recurrir al clan extractivo de los Pujol —que día que pasa, día que se supera—, la hemeroteca más reciente certifica que, en lo que a corrupción se refiere, Cataluña no *perd pistonada*. Empezamos el mes de noviembre con la inhabilitación por nueve años y medio de Xavier Crespo, ex alcalde Lloret de Mar y exdiputado convergente, por dar trato de favor a un empresario ruso, Andrei Petrov, vinculado al blanqueo de fondos de origen criminal. Petrov tiene estrecha relación con Semion Mogilevich, una de las diez personas más buscadas por el FBI. La sentencia condenatoria de Crespo es del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña. Lo curioso es que el ex diputado de CDC estuvo en un tris de ser nombrado jefe político de los Mossos d'Esquadra cuando Felip Puig se estrenó como consejero de Interior en 2010. Eran años de mano dura con el

Algo huele mal, muy mal

FRANCESC VALLS

Una sociedad con pituitarias capaces de detectar la pestilencia de heces animales a 10 kilómetros sobreleva con resignación la corrupción que desde hace años se ha adueñado de buena parte de la política

manifestante, en los que la demostración de fuerza contra el rojerío —como en el desalojo de los indignados de plaza de Catalunya— o la generosidad en el uso de pelotas de goma era altamente apreciada entre el nacionalismo catalán de orden. No como ahora, que la desobediencia a las leyes se ha convertido, al menos sobre el papel, en un precepto del catecismo convergente.

Pero el caso judicial del condenado que iba para jefe político de los Mossos no ha venido solo. Ha llegado acompañado en el tiempo por el escrito de la defensa de CDC en el caso Palau, que contiene párrafos dignos de ser sainetes en grandes obras, como el caso Gürtel. “Nadie ha visto al tesorero de Convergència recibiendo sobres”, sostiene el partido en su escrito. ¿Cuánto debían contener esos sobres que nadie ha visto? Pues según el juez y el fiscal, 3,7 millones supuestamente en efectivo y entregados a los responsables económicos del partido. Pero eso es para la defensa “mera sospecha”. Como también lo es ese total de 6,6 millones que CDC recibió, presuntamente, de Ferrovial. La parte más costumbrista del escrito de la defensa es la explicación de cómo 630.000 euros fueron a parar al partido, vía fundación CatDem, conducto que es el primer destinatario habitual del 3% de donaciones presunta-

mente ilegales por adjudicación de obra pública. Pues bien esos 630.000 euros se destinaron, de acuerdo con la defensa, a fines tan encomiables como “actuaciones sardanistas, de canto coral, habaneras”. Lo más natural del mundo: un coliseo lírico, como el Palau de la Música, haciendo donaciones a la fundación de un partido para que organice veladas musicales.

El colofón del cierre semanal lo ha constituido el retorno a su puesto de trabajo del tesorero de CDC, Andreu Viloca, imputado en el caso 3% por media docena de delitos: cohecho, prevaricación, financiación ilegal de partido, tráfico de influencias, alteración del precio en concursos públicos y blanqueo de capitales. Junto a Viloca están imputados una docena de empresarios y Josep Rosell, número dos de Infraestructures.cat, la empresa de la Generalitat que adjudica obra pública. A Viloca, el partido le pagó los 250.000 euros de fianza para que saliera en libertad —un acto de generosidad bien entendida— y esta misma semana se ha reincorporado a su puesto de trabajo tras pasar 21 días en prisión. La fiscalía considera que el tesorero de CDC fue solo “un instrumento” al servicio de los responsables del partido que supuestamente organizaron el pago de comisiones por adjudicación de obra pública, que las empresas luego supuestamente recuperaban gracias a sobrecostos del proyecto.

El caso es que el miércoles, Barcelona olía a estiércol. Y el jueves el hedor persistía. Muchos ciudadanos, acostumbrados, ya no miran la suela del zapato y además saben que tres modestas hectáreas de estiércol son incapaces de producir semejante pestilencia.

▶ 22 Novembre, 2015

QUADERN DE MADRID

Enric Juliana

Aviat tornaran les corbates

Fa uns mesos, **Mariano Rajoy** creia que anava a lliurar la gran batalla electoral a l'Avinguda de la Recuperació. La prioritat era guanyar temps, tot el temps possible, encara que al maig caiguessin els caps dels presidents de València, Castella-la Manxa, Extremadura, Aragó, Cantàbria i les Balears, els de centenars d'alcaldes i els de milers de regidors, tot esperant que la recuperació numèrica de l'economia comencés a animar la vida de la gent.

No ha estat exactament així. L'estadística es resisteix a entrar a la butxaca de molts ciutadans. Però en la mesura que l'Atzar regeix sempre la Política, Rajoy ara emboca les eleccions del 20 de desembre des de l'Avinguda de l'Ordre.

El Temor i la Por han sortit en auxili del partit governamental. El temor a la desintegració d'Espanya. I, quatre dies després, la por a la barbàrie. Un veritable festival per al Partit Alfa, que en aquests moments pot aspirar a uns 130 diputats i a deixar la candidatura socialista envasada al buit.

Amb l'amarga lliçó del març del 2004 ben apresada, Rajoy sap el que no ha de fer durant les properes quatre setmanes. No ha d'imitar **José María Aznar**. Rajoy es troba en aquests moments en ronda permanent. Rep a tothom. Telefona a gairebé tothom, menys al president de la Generalitat de Catalunya. Presideix el bloc institucional, engabiant el PSOE. Evita els timbals de guerra, encara que hagi de fer desmentir al ministre d'Afers Exteriors, **José Manuel García Margallo**, a propòsit d'una hipotètica intervenció a Mali per descarregar de feina els francesos. Pànic al "No a la Guerra". El presi-

La gravetat del moment europeu reescriu tots els relats, enfortint el Partit d'Ordre, que tem el retorn del mal fat del 2004 durant les eleccions de desembre. A Catalunya, ningú no s'atreveix a complir les seves amenaces.

ALBERT GEA / REUTERS

Mariano Rajoy, ahir en un acte polític celebrat a la ciutat de Barcelona

dent espanyol pregon la tranquil·litat pública a la llotja del Bernabeu, al costat de **Florentino Pérez**, encara que el Barça guanyi per 0-4 al Reial Madrid i reequilibri simbòlicament la difícil conjuntura. En una gradació que va del 0 al 155, Rajoy només és agressiu amb la Generalitat catalana, que li ha servit en safata l'error del 9 de Novembre. Una equivocació que ha deixat perplexos als principals governs europeus.

El PSOE es troba clavats, amb serioses dificultats per guanyar suports entre els

electors d'entre 18 i 45 anys. Aquesta setmana, **Pedro Sánchez** s'ha convertit en el presoner de Zenda de la política d'Ordre. **Albert Rivera** consolida posicions, furgant el flanc dret del PP. **Pablo Iglesias** recupera espai, acompanyat d'un general de l'OTAN. Rajoy l'ha inclòs a la ronda i li dona aire. Li dedica petits elogis, per laminar el PSOE i desinflar Ciutadans. Les enquestes ballen. Res no és segur. Política **Borgen**, la magnífica sèrie de televisió danesa sobre el maquiavellisme postmodern.

La matança de París reordena tot el relat polític i enforteix el Partit d'Ordre. Aviat tornaran les corbates. L'estrès europeu ho enquadra tot i deixa fora de joc la resolució garibaldina del Parlament de Catalunya, el segon gran error de la política catalana des del referèndum sense esma del nou Estatut, el 18 de juny del 2006. Sempre el mateix: radicalisme petit burgès sense perspectiva europea.

El quadre dramàtic de França, tot i això, també empeny a favor de la investidura de **Artur Mas**, encara que no ho sembli. Quan les coses es posen molt lletges, l'acràcia també es contreu. Els millors quadres de la CUP no volen portar tota la seva vida l'estigma del fracàs sobiranista. Un recent article de **Blanca Serra**, persona de referència en la fraternitat cupaire, advertia fa uns dies, apel·lant a **Lenin**, contra l'infantilisme esquerrà. Si les assemblees no ho impedeixen, la CUP votarà la investidura, sabent –la seva gent més intel·ligent– que Mas acabarà incomplint el més substancial del pacte, que serà vistós.

Totes les entregues de la sèrie danesa **Borgen** comencen amb una cita de Maquiavel. El capítol que en aquests moments s'està rodant a Catalunya podria arrencar amb aquella frase en la qual s'adverteix que el Príncep mai no ha d'amenaçar amb el que no pot portar a terme. La CUP té por de la repetició de les eleccions, perquè no s'atreveix a portar la creu del col·lapse tota la seva vida. CDC dubta sobre la repetició electoral, perquè el cas **Palau** pot anar a judici el mes de gener i s'enfronta a uns altres cinc casos judicials. La gravetat s'imposa. I aviat tornaran les corbates.●

Velles enquestes

El 40 aniversari de la mort del general **Franco** convida a repassar algunes de les enquestes que es van fer després de la seva mort, en una època en què els sondejos d'opinió no eren moneda corrent. Setmanes després de la defunció, una enquesta de l'Institut Gallup detectava que el 53%

dels espanyols sentia dolor, pena i tristesa. I un 29% considerava que la mort de Franco era una "pèrdua irreparable". En aquell moment, el 63% dels espanyols manifestava no tenir cap interès per la política. El juny del 1976, el 43% estava a favor d'una reforma profunda, davant un 41% que només volia lleugers retocs o immobilitisme.

El llibre de Miquel Puig

Democràcia i Llibertat, la nova marca electoral de CDC, envia un destacament pactista a Madrid. Encapçala la llista **Francesc Homs**, sobiranista granític que acaba d'admetre que el 27-S no va donar prou força a l'independentisme per imposar un programa rupturista. Altres noms de la

llista, com **Carles Campuzano**, de perfil socialdemòcrata, i **Jordi Xuclà**, liberal, tampoc no poden ser associats a l'independentisme exprés. Una de les novetats és l'economista **Miquel Puig** que acaba de publicar un llibre a favor del regeneracionisme espanyol. Títol: *La gran estafa. Una proposta econòmica per treure Espanya de la mediocritat*.

▶ 22 Novembre, 2015

MEDALLA D'OR | L'Orfeó Maonès rep la màxima distinció de la ciutat en un acte multitudinari i emotiu

Joan Mercadal, president de l'Orfeó, durant la seva intervenció després d'haver rebut la Medalla d'Or davant un Saló de Plens ple de públic i amb tota la Corporació present. ● FOTOS JAVIER COLL

Maó daura l'esperit orfeonista

LAURA BAÑÓN

L'emoció d'escoltar l'himne de l'Orfeó Maonès va aixecar a tothom de la cadira. Les veus del cor, dirigit per Marina Plovins, ressonaren en el Saló de Plens en un dia d'honor per la gran família orfeonista. El cant de l'himne posà punt i final a un acte multitudinari i emotiu, en què la batlessa de Maó, Conxa Juanola, lliurà a Joan Mercadal, actual president, la Medalla d'Or de la ciutat en el 125 aniversari de l'entitat. El ple municipal votà per unanimitat a favor d'atorgar als orfeonistes la màxima distinció de l'Ajuntament, amb un total de 319 adhesions rebudes de particulars i entitats d'arreu de l'illa.

La batlessa definí l'Orfeó com a «temple de dinamització de la cultura» i enaltí tota la gent que hi ha darrere l'entitat, especialment la labor de la directiva i els voluntaris «una gent incombustible». «L'Orfeó és el nucli irradiador de cultura democràtica, feta des del poble i per al poble. És la gent que fa que l'Orfeó sigui tan gran», assenyalà. Després d'un llarg aplaudiment, el president Joan Mercadal dedicà la Medalla d'Or «a totes les persones que han fet que el barco navegüés i mantingués el rumb. Elles i ells han estat el vent que ha impulsat l'Orfeó», i als socis, «que són la pedra angular de l'edifici, la columna vertebral de l'Orfeó i els receptors de la Medalla». També va tenir un record pels artistes antics (Laura Olives, Federic Erdozain, Tiago Barber...) i els actuals (Juan Cubas, Laura Pons, Josep Borràs...). I acabà amb un desig: «Larga vida a l'Orfeó!».

Durant l'acte, acompanyaren a Joan Mercadal els sis expresidents

Juan Cubas, Josep Borràs, Emili Orfila, Joan Mercadal, Victoria Florit, Pito Costa i Josep Mercadal

Mariona Carulla, presidenta de l'Orfeó Català i padrina d'honor.

Mentre el Cor de l'Orfeó cantà l'himne, tothom s'aixecà espontàniament.

de l'entitats que són vius: Emili Orfila, Victoria Florit, Juan Cubas, Josep Borràs, Pito Costa i Josep Mercadal.

ELS REPTES DEL FUTUR

Mariona Carulla, presidenta de l'Orfeó Català-Palau de la Música, exercí de padrina d'honor. «Hi ha poques institucions que arribin als 125 anys, vull felicitar a l'Orfeó per aconseguir-ho i a l'Ajuntament

per l'encert de la Medalla. Una distinció que honra tant a qui la rep com a qui la dona», va dir. Destacà «la proesa» de l'entitat d'arribar a l'aniversari «amb una activitat continuada». En la seva intervenció va fer paral·lelismes entre l'Orfeó Català (un any més jove) i l'Orfeó Maonès, «que fins i tot en la Guerra Civil va tenir activitat». «Ambdues entitats són conseqüència dels cors que impulsà Josep Anselm

«La música i el teatre són la nostra vida», va dir Joan Mercadal.

Claver a mitjans del segle XVIII» i relatà com l'Orfeó Català va venir a actuar a Menorca convidat per l'Orfeó Maonès. També exaltà els valors de la música i el cant, «són un llenguatge universal que uneix les persones». Des de la seva experiència, llençà els reptes que tenen els orfeons en perspectiva: els mateixos que en l'origen, de cohesió social i cultural; la necessitat de la renovació generacional de les veus dels cors; aconseguir la implicació dels joves; i cercar sinèrgies amb altres disciplines artístiques, és a dir, «relacionar-se trans-

versalment amb el ric teixit cultural de l'illa». Al respecte, el president Joan Mercadal considera que l'Orfeó Maonès «té un futur que promet moltíssim» i ho diu tenint en compte que les aules de cant i de teatre «estan plenes».

Un a un els portaveus municipals van defensar la concessió de la Medalla a l'Orfeó, en un acte amb presència del conseller balear Marc Pons, el director general Jaume Gomila, els consellers Miquel Àngel Maria, Cristina Gómez i Susana Mora, i el director insular del Estado en la Isla, Javier López Cerón.

▶ 21 Noviembre, 2015

DESVARIANDO
Manuel Bobórz
Escritor

La productora Promico Imagen está realizando un documental sobre la vida del cantautor flamenco Manuel Gerena, 'La voz en lucha', dirigido por Jorge Molina y con la realización de Miguel Ángel Carmona

Manuel Gerena o la voz de la lucha

La productora Promico Imagen, cuyo director es el periodista Manuel Gómez Cardaña, al que le di algún que otro disgusto cuando dirigía este periódico —supongo que ya me habrá perdonado—, está realizando un documental sobre la vida del cantautor flamenco Manuel Gerena, *La voz en lucha*, que dirige otro periodista amigo, Jorge Molina, con la realización de Miguel Ángel Carmona. Es un encargo de Canal Sur TV, la única cadena que ve mi madre y como madre no hay más que una, también la veo a veces aunque solo sea para complacerla.

A Gerena le gusta que le llamen cantautor flamenco, no cantautor a secas, aunque siempre lo ha sido. Cuando escribí *La voz prohibida* (2007), su única biografía, tuve la oportunidad de hablar con muchos cantautores españoles y, curiosamente, se referían a él como cantautor y no como cantautor. Me refiero a históricos como Raimon, Luis Llach, Víctor Manuel o Pepe Suero. Para todos ellos era la referencia del canto contestatario en la Andalucía del franquismo —Pepe Suero ya murió—, la voz comprometida, el azote del régimen. Destacaban de él no solo su compromiso, sino su campechanía y esa sencillez que siempre le ha caracterizado.

Me animaron y agradecieron el gesto de que me ocupara de un artista tan importante en aquellos años. Sin embargo, ciertos cantautores, compañeros suyos, me advirtieron de que firmar esa biografía o ensayo sobre su dilatada vida iba a ser mi tumba como crítico de flamenco. No lo reconocían como cantautor, aunque había quienes sí lo hacían. Por ejemplo, Enrique Morente, gran amigo suyo. Me ocurrió como les pasó a ciertos guitarristas que acompañaron al bravo cantautor morisco, de la Puebla de Cazalla: que fueron criticados por la flamencología afín a la dictadura. Desacreditaban su manera de cantar como una forma de intentar apagar la llama de su rebeldía, pero Gerena jamás se amilanó.

//
A veces me he preguntado qué hubiera sido de este cantautor de haber nacido en Cataluña. Andalucía no es siempre buena madre para sus artistas, los olvida, los maltrata a veces

A veces me he preguntado qué hubiera sido de este cantautor de haber nacido en Cataluña, región de España en la que, por cierto, siempre gozó de mucho predicamento, siendo el primer cantautor que actuó en el Palau de la Música. Pero Gerena recibió su primer beso de luz en el pueblo ya citado, de donde también es José Menese, la voz jonda que hizo volar las coplas subversivas del pintor y poeta rojo Francisco Moreno Galván. Andalucía no es siempre buena madre para sus artistas, los olvida, los maltrata a veces, y con el cantautor de la Puebla ha pasado precisamente eso. No es que esté olvidado del todo, pero digamos que Andalucía se ha desentendido un poco de él.

Estamos de acuerdo en que Gerena no era un Mairena o un Vallejo, pero siempre ha sido cantautor. Un cantautor valiente, comprometido, autor de sus propias letras, que en vez de cantarle a las duquesitas en La Granja le cantaba a Fraga Iribarne, pero desde los escenarios, para joderlo. Y eso les molestaba también a algunos cantautores de aquel tiempo, quienes solían decir que jugaba con ventaja por cantar esas letras suyas que iban directamente al corazón del pueblo. Cantautor soy yo, que le canto a las alondras y a las fraguas de la Cava de Triana, decían algunos dándose mérito, como si la temática literaria de las coplas flamencas tuviera algo que ver con cantar o no cantar bien.

Los cantautores han cantado siempre letras que denunciaban una realidad dura, desde que el canto es canto. *El dinero es un mareo/ aquel que tiene parné/ es bonito aunque sea feo*. Esta es una soleá de tres versos que recogió Demófilo, el padre de los Machado, en *Cantes flamencos* (1881), el primer estudio serio sobre las coplas flamencas. Gerena no tenía la sutileza de aquellos poetas populares, anónimos en la mayoría de los casos; era más directo: *Gobierno de Dios/ deja el rebaño crecer/ no quieras que las ovejas/ mueran de hambre y de sed*.

Es muy buena noticia que se esté realizando un documental sobre su vida, sobre todo de su etapa de cantautor contestatario, porque hay un gran desconocimiento no solo de este artis-

ta, como tal, sino de lo que representó en aquellos años. Era, como bien señala el título del documental, la voz de la lucha, cantara como cantara, que tampoco lo hacía tan mal como dijeron algunos críticos. Ahí están sus primeros discos, en los que registró tientos, tarantos o aires abandolaos de excelente factura. No tenía una gran voz, pero era el sonido idóneo para sus coplas. No me imagino una de aquellas letras de Gerena en las voces de seda del Niño de la Huerta o de Manolo El Malagueño. El morisco sonaba seco, sin adornos, unas veces a compás y otras fuera de la medida, pero siempre sabía a pueblo. Más que una nota de violín, era un bordonazo de guitarra, un grito de rebeldía, una queja desnuda.

Es indudable que su cante dejó de interesar cuando llegó la democracia, esto es, cuando ya no le prohibían sus conciertos. Ocurrió que muchos de aquellos periodistas y escritores que lo utilizaron para atizarle al régimen se olvidaron luego del cantautor, cuando creyeron que su labor había acabado. Gerena nunca creyó que su misión había terminado con la muerte del dictador y la llegada de la libertad, porque entendía que siempre había motivos para escribir copillitas, la falta de justicia, la pobreza, el abuso del poder, la corrupción o la explotación en el mundo. Nunca ha dejado de escribir y de cantar. Aún escribe versos de rebeldía en las redes sociales, aunque ya no es aquel Gerena explosivo que encendía a las masas y llenaba de banderas y pancartas los cines de verano y los polideportivos de los barrios obreros.

Gerena es un ídolo caído que tiene problemas para pagar el alquiler de donde vive, que conduce lujosos coches de segunda mano imposibles de mantener, que utiliza su influencia, lo que fue, para sacar algunos recitales que para cobrarlos tiene poco menos que ponerle dos velas al Gran Poder, aunque sea ateo. Ojalá este documental le haga justicia y llegue a miles de jóvenes de España. Que sepan que un niño yuntero de la Puebla de Cazalla luchó para que hoy gocen de libertad. ■

► 21 Noviembre, 2015

Francia en el recuerdo de aquella buena gente, que decía Goytisolo

Emotivo y necesario concierto de Paco Ibáñez en el Palau de la Música

MIQUEL JURADO, **Barcelona**
Con las luces todavía apagadas y un foco rojo apuntando un lugar indeterminado del escenario, la voz de José Agustín Goytisolo atronó con un baño de realidad: "En tiempos de ignominia como ahora a escala planetaria y cuando la crueldad se extiende por doquier fría y robotizada, aún queda buena gente en este mundo que escucha una canción o lee un poema". Un estremecimiento recorrió el Palau de la Música justo antes de que Paco Ibáñez, todo de

negro y guitarra en mano, apoyara su pierna izquierda sobre la pertinente silla también negra y comenzara el pasado miércoles, en el marco del Festival del Mil·leni, uno de esos recitales que, aunque pase el tiempo, siguen siendo necesarios para la salud mental de cualquier ciudadano.

Necesario por su continente como por su contenido. Un continente que huye conscientemente de los fastos del *show business* para centrarse sólo en lo esencial: la palabra convertida en poesía y, a su

vez, convertida en canción. Una canción directa, sin medias tintas ni adornos, que cala hondo, como un aguijón que inyecta un veneno para el que no existe antídoto ni falta que le hace.

Las palabras de Goytisolo sueñan al principio del recital desde hace varios meses pero tras los atentados de París cobraron una fuerza inusitada. Y Paco Ibáñez comenzó también recordando que en Francia, su querida Francia, "están de luto y ese luto lo sentimos todos". Para los caídos cantó

primero *Nocturno*, de Rafael Alberti, y después, en francés, *Le temps des cerises* antes de recuperar un viejo romance español para resaltar "que no todos los árabes son asesinos".

A partir de ahí fue intercalando algunas de sus más recordadas canciones. Pasó del Arcipreste de Hita a García Lorca y a Nicolás Guillén, con el que acabo la primera mitad. En varios temas le acompañó la guitarra de Mario Mas. La segunda se abrió con un trío de canciones en euskera con el respaldo del acordeonista Joxan Goikoetxea. Xabier Lete, Cesare Pavese desfilaron antes de que Neruda cobrase vida con el saxo de Gorka Benítez, inspiradísimo, y el contrabajo de Horacio Fumero añadiese un punto de color e intensidad a nuevas palabras de Goytisolo, lobitos, abuelitos y las más que necesarias *Palabras para Julia* que el can-

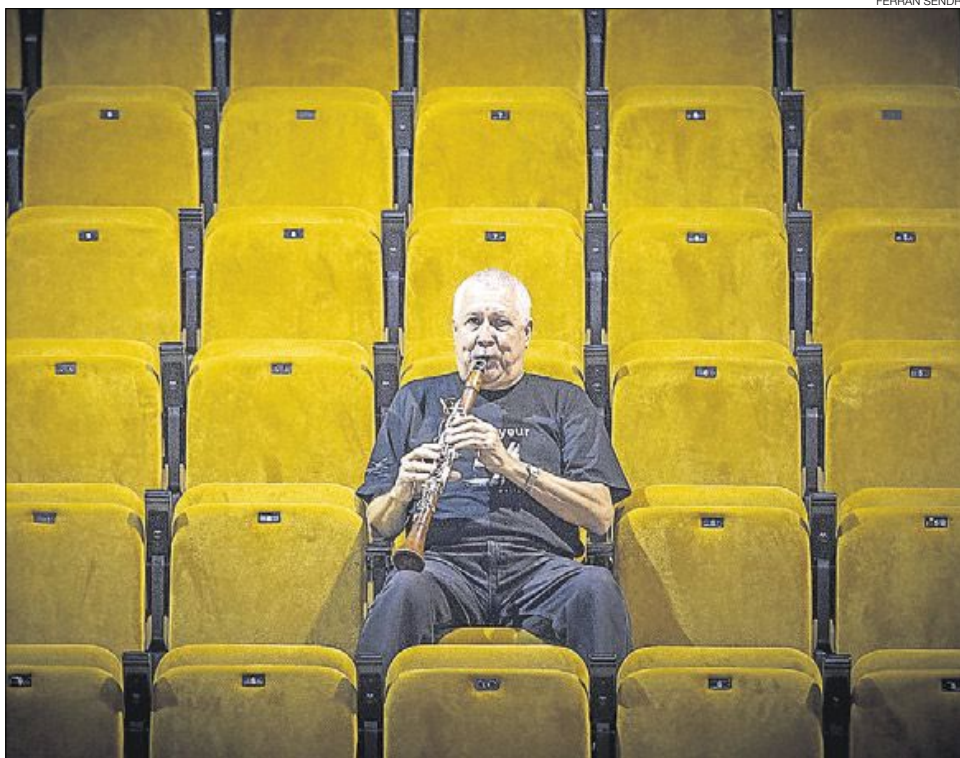
tante recordó que era la canción que la chilena Michelle Bachelet escuchaba en la cárcel para darse ánimos junto a otras reclusas.

No fue solo esa anécdota la que trufó el recital. Fueron muchas otras porque en las actuaciones de Paco Ibáñez son casi tan importantes sus comentarios como sus canciones. La poesía como esa arma cargada de futuro justificó todo el concierto antes de que, ya con todos sus músicos en el escenario, concluyera regresando a Francia para versionar a Brasens. Y en los bises, Atahualpa Yupanqui y, de nuevo, Alberti. Y todo el mundo galopó con él hasta enterrarlos en el mar. Poesía necesaria como el pan de cada día, canción necesaria. El tiempo pasa, que pasa, pero la enorme propuesta de Paco Ibáñez sigue ahí, por suerte para toda la buena gente de la que hablaba Goytisolo.

► 21 Noviembre, 2015

FERRAN SENDRA

►► **Primer assaig** ► Paquito D'Rivera toca el clarinet, a la platea del Petit Palau, dimarts passat.

D'Rivera simfònic

El clarinetista debuta avui al Palau de la Música Catalana com a compositor i intèrpret de música clàssica amb 'Cape Cod Concert'

MARTA CERVERA
BARCELONA

Paquito D'Rivera, llegenda del latin jazz, desplegarà avui la seva faceta com a compositor i intèrpret de música simfònica amb *Cape Cod Concert* al Palau de la Música. L'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV) l'acompanyarà en l'estrena europea d'aquesta obra, en la qual també participa el jove i virtuós pianista cubà establert a Madrid Pepe Rivero. Impulsat pel 47è Voll-Damm Festival Internacional de Jazz de Barcelona, el programa del recital de D'Rivera inclou també les obres de George Gershwin *Obertura cubana* i *Un americano en París*, i la *Conga de fuego*, d'Arturo Márquez.

El piano i el clarinet són els instruments solistes del concert, dividit en quatre moviments molt diferents. EL PERIÓDICO és testimoni del primer assaig que comparteixen D'Rivera i Rivero, sense l'orquestra, al Petit Palau. En un moment, el pianista s'atura. «**Això és ben difícil**», comenta. «**Ha, ha, així és**», respon el mestre de molt bon humor. I després de seguir endavant alguns compassos més, és D'Rivera qui agafa alè i admet entre rialles: «**Sí senyor, això està fotut. M'ho vaig crear contra mi mateix**».

«**Aquesta és una obra divertida i és maco interpretar-la en un lloc tan bonic com el Palau**», apunta D'Ri-

vera poc abans de l'assaig. I explica que la va compondre el 2009 com una sonata per a dos grans músics, el clarinetista John Manasse i el pianista Jon Nakamatsu, per encàrrec del Festival de Música de Cambra de Cape Cod per commemorar el centinari de Benny Goodman. Després li van encarregar desenvolupar-la per a orquestra i va néixer el concert.

Establert als EUA des de fa anys, sempre ha viscut entre dos mons, la clàssica i el jazz. El seu pare, el saxo-

Li agradaria tornar a tocar amb Chucho, «si les coses a Cuba canvien com han de canviar»

fonista i director d'orquestra Tito D'Rivera, li va imprimir la disciplina clàssica des de nen. Als 18 anys va debutar com a solista amb la Simfònica Nacional de Cuba. Però el jazz sempre va ser la seva passió. Si no hagués nascut a la Cuba castrista, ho hauria tingut més fàcil, però al seu país el jazz era considerat una amenaça imperialista, tal com D'Rivera va relatar en la seva autobiografia, *Mi vida saxual*.

Quan Chucho Valdés el va anar a buscar per muntar Irakere, grup fo-

namental del jazz cubà, va començar a veure la llum. Allò li va permetre sortir de l'illa i viatjar per tot el món, fins que el 1980, aprofitant una gira europea, va demanar asil a Espanya. ¿Li agradaria tornar a treballar amb Chucho? «**Bé, si les coses canvien com han de canviar, probablement sí. Però mentre Chucho segueixi sent un representant d'allò d'allà -diu en referència al règim castrista-, és difícil per a mi. A més a més, no en té cap necessitat, perquè fins i tot li han permès viure a Espanya. És un privilegiat**».

I continua: «**Chucho hauria de prendre aquest privilegi per allunyar-se d'allò. Però no ho fa i això em molesta molt**». Però D'Rivera també té paraules de reconeixement per a Valdés. «**Sento per ell el mateix apreci i agraïment de sempre, perquè ell em va treure del forat i em va posar a treballar. Quan li van dir que si jo entrava a Irakere el grup no viatjaria, em va contractar igualment**». I es desfà en elogis pel pianista Bebo Valdés, pare de Chucho, una altra llegenda. «**Bebo sí que va tenir una valentia tremenda: mai va tenir res a veure amb aquella gent que ens ha fet patir tant. 56 anys són massa**».

Vegeu el vídeo d'aquesta informació amb el mòbil o a e-periodico.cat

► 21 Noviembre, 2015

DE CERCA | Luis Conde Presidente de Seeliger y Conde

“El directivo debe crear armonía”

Con 20.000 entrevistas a sus espaldas, este experto en búsqueda de talento dice que el primer ejecutivo de una compañía debe “captar los sentimientos” de los miembros de su equipo y “respirar con ellos”, como el director de una orquesta con sus músicos.

José Orihuel. Barcelona

El pasado 26 de marzo, dos días después de la tragedia de Germanwings en los Alpes, Luis Conde, presidente de la firma de cazatalentos Seeliger y Conde (SyC), cumplió su sueño de tomar la batuta: dirigió a la Orquesta Sinfónica del Vallès en la interpretación de dos movimientos de la Segunda Sinfonía de Mahler. El concierto, celebrado en el Palau de la Música de Barcelona, se convirtió en un homenaje inesperado a las víctimas del siniestro aéreo. Conde (Barcelona, 1950), que preside también el Salón Náutico, acaba de escribir *La fórmula del talento y Mahler*, donde relata cómo cumplió su reto de dirigir una orquesta y defiende que el talento es el resultado de sumar el conocimiento y los valores, y multiplicar por la actitud.

— ¿En qué se parece una orquesta a un equipo directivo?

En un concierto, la orquesta debe adecuarse a un modelo de sonoridad; si no lo logra, el director tendrá que corregir a los músicos. La empresa, por su parte, tiene que adecuarse a un modelo de negocio; si no lo consigue, habrá que rectificar. Cada músico tiene una partitura y cada miembro del equipo directivo de una compañía, también. La misión del primer ejecutivo de una empresa es generar armonía, captando los sentimientos de sus directivos y respirando con ellos. Debe mandar menos y escuchar más.

— ¿Qué pasa cuando un músico o un directivo desafina?

Primero hay que ver por qué desafina: o le faltan conocimientos o necesita esforzarse más o no valora el trabajo en equipo. Después, el director de la orquesta debe procurar que esa persona cambie.

— En su fórmula del talento, le otorga un efecto multiplicador a la actitud. Pero, ¿cómo se detecta la actitud en una entrevista para seleccionar a un directivo?

La actitud y los valores es lo que más se puede percibir en una entrevista. La actitud se descubre, por

Elena Ramon

ejemplo, viendo cómo una persona entra en el despacho, cómo saluda, cómo se sienta... Puede haber pose, pero se acaba notando. En las 20.000 entrevistas que he hecho suelo fijarme en la actitud, en el espíritu de esfuerzo y en el optimismo. Entre un candidato con el 70% de conocimientos y el 30% de inteligencia emocional y otro en el que la proporción es la inversa, me quedaría con el segundo porque sé que ese directivo se rodeará de los mejores. También hay que tener en cuenta los valores de la empresa: los fracasos llegan cuando un ejecutivo no encaja con ellos.

— ¿Cómo ha cambiado el perfil de los directivos debido a la crisis?

La crisis ha provocado una mayor internacionalización de las empresas y eso, junto a la globalización, ha hecho que el talento español haya perdido el miedo a salir fuera. Con escuelas de negocios tan buenas como

“En las entrevistas a candidatos a un puesto directivo me fijo en la actitud, el espíritu de esfuerzo y el optimismo”

“Con la crisis, el directivo español ha perdido el miedo a salir fuera y está ahora en condiciones de ganar a un americano”

las de Estados Unidos, con el dominio del español y del inglés, con ganas de trabajar y con esfuerzo, el directivo español está ahora en condiciones de ganar a un americano. Es una persona diferente a la de 2007.

— ¿Se valora más la experiencia?

Después de la crisis, la experiencia es un punto importante porque

durante esos años hubo muchas decisiones de personas inexpertas.

— ¿Qué opina de las prejubilaciones con 55 años?

Me parecen un error, aunque no sé qué habría contestado yo hace 15 años. Está claro que esa persona acumula más talento y más experiencia. Pero puede tener un cierto temor a la toma de decisiones.

— ¿Qué piensa de las indemnizaciones millonarias a directivos?

No me parecen razonables. Esa persona ha trabajado como directivo y ha estado bien remunerada, y la ley ya marca una cantidad.

— ¿Cuál ha sido su fichaje más difícil?

El del presidente de Unesa [Eduardo Montes, en 2010], porque en ese caso decidían seis empresas.

— ¿Y el más rápido?

El de Jaume Guardiola como consejero delegado de Banco Sabadell [en 2007], porque aquí sólo decidía

LAS DOS CARAS DEL ÉXITO

Con ocho hijos y doce nietos —“espero otro para la semana que viene”, dice—, a Luis Conde le gusta hablar de dos tipos de éxito: el interior y el exterior. El primero consiste en “la paz interior, en encontrarse bien con uno mismo, en la satisfacción de haber hecho bien las cosas”, señala. El éxito exterior es “el aplauso, el reconocimiento, el hecho de haber alcanzado unos objetivos”. “Sin haber fracasado alguna vez es difícil tener éxito”, sostiene en su segundo libro.

una persona: Josep Oliu. Este fichaje sólo duró 14 días.

— Usted hizo un fichaje polémico para SyC al nombrar a Esperanza Aguirre presidenta del consejo asesor [el cargo lo dejó al regresar a la política]. ¿Volvería a ficharla?

Volvería a hacer lo que hice hace tres años. Es un gusto comentar con ella la estrategia de la firma. Es una persona valiente, es optimista y tiene un proyecto.

— ¿Le cuesta ser optimista ante la actual situación política en Cataluña y en España?

No me cuesta nada ser optimista. Estoy absolutamente convencido de que ha faltado diálogo y de que éste se acabará imponiendo. Hay silencios y su gestión es muy importante.

— Después de tomar la batuta, ¿se ha marcado ya un nuevo reto?

Mi próximo reto tendrá que ver con ayudar a las personas y con intentar ayudar a mi país.

Entrega de la Medalla de Oro al Orfeón Mahonés

MAHÓN

La presidenta del Orfeó Català y del Palau de la Música Catalana, Mariona Carulla, apadrinará al Orfeón Mahonés en la entrega de la Medalla de Oro de la Ciudad de Mahón que se celebrará el próximo sábado en el salón de plenos del Ayuntamiento. Según informaron fuentes municipales, en el acto intervendrán la alcaldesa Conxa Juanola, el concejal de Cultura y Educación, Héctor Pons, y el presidente de la centenaria entidad cultural, Joan Mercadal. Antes de la entrega, el pleno municipal, reunido en sesión extraordinaria, validará el acuerdo adoptado por unanimidad. Se ha invitado a Mariona Carulla por el paralelismo que se registra en la trayectoria histórica de ambos orfeones -el de Mahón cumple este año los 125 años de historia y el catalán lo hará el próximo año.

► 20 Novembre, 2015

RECONeixEMENT | Maó concedeix demà la insígnia de la ciutat a l'entitat en el seu 125 aniversari, i ho fa amb l'apadrinament de la presidenta de l'Orfeó Català i el Palau de la Música Catalana, Mariona Carulla

Orfeó Maonès, a punt per a la Medalla d'Or

ISAAC PONS DE ROSA

L'Orfeó Maonès viurà demà un dia de reconeixements amb l'acte de lliurament de la Medalla d'Or de la Ciutat de Maó. Una distinció que comptarà amb l'apadrinament de la presidenta de l'Orfeó Català i del Palau de la Música Catalana, Mariona Carulla.

Aquesta distinció, que ha rebut fins a 280 adhesions institucionals i ciutadanes, la rebrà l'entitat l'any del seus 125 anys, en un acte que es celebrarà al saló de plens de l'Ajuntament, i en què es comptarà amb una nodrida representació de la societat menorquina.

Pel que fa a la presència de Mariona Carulla com a padrina de l'Orfeó Maonès en aquesta data, és per la voluntat de l'equip de govern que l'apadrinament es representés a través d'una «institu-

Mariona Carulla.

ció similar, com és l'Orfeó Català, que curiosament es va crear just l'any següent que l'Orfeó Maonès», explicava ahir el regidor de Cultura, Héctor Pons. És idò per aquest paralelisme existent entre la història de les dues entitats, i també pels vincles de Carulla amb Menorca des de fa quatre dècades, que el Consistori es va decidir a fer l'ofertament.

Mariona Carulla assegura que «té molt de mèrit en els temps que corren, que una institució sobrepassi els cent anys d'història, i més encara quan es tracta d'una institució cultural que ha tingut una forta influència en el desenvolupament cultural de la ciutat i també de tota Menorca».

A més, Carulla entén els orfeons com centres integradors «de persones que s'expressen a partir de la música i el cant coral», i esdevenen,

Joan Mercadal, que recollirà la Medalla d'Or, i Josep Mercadal, actual i anterior president de l'Orfeó. ● ARXIU

I diumenge, concert de Santa Cecília per arrodonir el cap de setmana

► La Medalla d'Or tindrà un complement musical l'endemà mateix del lliurament a l'Ajuntament. Serà el concert de Santa Cecília, que protagonitzarà el cor de l'entitat, acompanyat per deu solistes i pianistes. L'actuació serà a les 19 hores, i

a banda de la coral hi participaran Rubén Martí, Toni Seguí, Pau Serra, Roger Villalonga, Marina Pons, Adriana Aguilar, Camila Tudurí, Alicia Coll, Lola Navarro i Lore Arantzamendi. Tots ells acompanyats al piano per Marlén Coll i Oscar Amieva.

per tant, «motors clau de la cohesió social i cultural per a la ciutadania i el propi país».

Així i tot, la presidenta de l'Orfeó Català considera que una de les assignatures pendents és «arribar als joves, tenir influència i ser presents

en l'educació dels més petits, i també crear sinergies i relacions amb altres disciplines artístiques».

ORDRE DEL DIA

Aquest acte, que reconeix a tots els orfeonistes, els socis i membres que han passat per l'entitat maonesa al llarg dels 125 anys, començarà a les 19 hores amb la sessió plenària extraordinària en què s'aprovarà la concessió de la Medalla d'Or a l'Orfeó. Tot seguit es farà l'acte de lliurament, en què intervindran el regidor de Cultura, Héctor Pons, la padrina, Mariona Carulla, i la batlessa de Maó, Conxa Juanola. Serà llavors quan es lliurarà la insígnia al president de l'entitat, Joan Mercadal, qui dirà unes paraules abans de l'actuació del Cor de l'Orfeó Maonès.

● ● ●
La concessió de la Medalla d'Or ha rebut fins a 280 adhesions, tant institucionals com també ciutadanes

► 20 Noviembre, 2015

ACTUALIDAD

ESPAÑA

ECONOMÍA

MUNDO

El nuevo mapa que planea Mas

Las divergencias internas en su propio partido y la posición radical de la CUP han forzado a Artur Mas a replantearse seriamente el mapa político catalán para los próximos meses con nuevas elecciones y alianzas.

Antonio Fernández

La disidencia dentro del partido de Artur Mas, *Convergència Democràtica de Catalunya* (CDC), empuja a esta formación política a replantearse seriamente su espacio futuro. La repetición de las elecciones autonómicas ha dejado de ser ya una velada amenaza para convertirse en una estrategia para mantener su propio espacio vital y no ser engullida por el resto de fuerzas independentistas.

La concurrencia a las últimas autonómicas de las dos mayores formaciones políticas catalanas, CDC y *Esquerra Republicana de Catalunya* (ERC), revueltas en una misma lista con la *Asamblea Nacional Catalana* (ANC) y *Òmnium Cultural* dentro de la coalición *Junts pel Sí* (JxS) ha provocado un desplazamiento

ideológico sin precedentes en el partido de Mas, que ha pasado del autonomismo transversal a un irredento independentismo para lograr el apoyo de la formación antisistema *Candidatura de Unitat Popular* (CUP) y poder formar Gobierno en la Generalitat presidido por el propio Mas. Pero esto ha saltado por los aires.

Por separado. De hecho, para las próximas elecciones generales del 20 de diciembre, CDC y *Esquerra* se van a presentar por separado. La segunda, con su nombre tradicional, mientras que la primera lo hará bajo la denominación de *Democràcia i Llibertat*, con una lista encabezada por Francesc Homs, un político que ha sido estrecho colaborador de

Mas y que hace pocos días decía que los resultados de las últimas autonómicas no han otorgado a los independentistas la fuerza suficiente para culminar la separación de España.

La CUP, que no concurrirá a las generales del 20 de diciembre porque considera que estos comicios son de "un país extranjero", siguen en sus trece de boicotear la investidura de Artur Mas como presidente de la Generalitat. "Desde CDC estábamos dispuestos a hacer renuncias importantes y a asumir planteamientos de la CUP que nuestro partido, por sí solo, no hubiera hecho nunca, pero hemos llegado al límite. No podemos ceder más", dice a *TIEMPO* un miembro de la cúpula de *Convergència*.

¿Cuál es la solución? Desde dentro del partido se reconoce ya como posibilidad real la consolidación de otro mapa político que pasaría por convocar nuevas elecciones autonómicas, moderar el mensaje y buscar nuevos futuros aliados.

Las últimas ofertas de Mas a los radicales fueron la aceptación de una presidencia "recortada", encajonada entre tres vicepresidencias y el compromiso de someterse a una moción de confianza en el plazo de diez meses y, en el caso de no superarla, dimitir. Pero, hasta ahora, el mandato que tiene la CUP es que sus diputados no voten la investidura de Mas. "El problema es que no solo se trata de Artur Mas, sino que la negativa se extiende a cualquier dirigente de *Convergència*, porque es un partido

ELECTORADO POLÍTICAMENTE HUÉRFANO

La desaparición de la histórica coalición *Convergència i Unió* (CiU) dejó a un segmento del electorado catalán huérfano, políticamente hablando. Y eso pone ahora en entredicho la tradicional hegemonía de los *convergentes*. Las siglas de *Convergència* ni siquiera son ya una garantía de éxito y de ahí que se presente bajo las siglas de *Democràcia i Llibertat* en las elecciones del 20 de diciembre. La estrategia de algunos de sus dirigentes pasa ahora por buscar compañeros de viaje no radicales y ofrecer "diálogo, negociación y acuerdos", dentro de la legalidad, del euro y de las instituciones europeas.

El consejero de Economía, Andreu Mas-Colell, saliendo del palacio de la Generalitat.

salpicado por la corrupción”, argumenta a TIEMPO un dirigente *cupero*. No es para menos: CDC tiene a su expresidente de honor, Jordi Pujol, imputado junto a toda su familia; a un extesorero, Daniel Osàcar, imputado en el escándalo del Palau de la Música; a este último y al tesorero actual, Albert Viloca, imputados en el caso 3%, por el que también han sido registradas las sedes del partido y de su fundación; y 15 sedes embargadas por el caso Palau. Todo ello, por actuaciones mientras Mas era presidente o secretario general de la formación. Por lo tanto, según la CUP, “está inhabilitado para ser presidente de la Generalitat”.

Tensiones. De nada han valido las renuncias de CDC a sus principios: Artur Mas aceptaba revertir algunas de las privatizaciones que llevó a cabo en los últimos años desde la Generalitat, estaba dispuesto a saltarse a la torera las leyes

CDC reconoce ahora que su electorado es de clase media y “gente de orden”

españolas y las sentencias del Tribunal Constitucional para contentar a la CUP y se preparaba para aplicar un “plan de choque social” propuesto por los radicales.

Esas renuncias crearon fuertes tensiones en CDC, especialmente en el equipo económico, encabezado por el consejero de Economía, Andreu Mas-Colell, que ha visto con preocupación cómo sus consejos eran directamente lanzados a la papelera por Mas para contentar a la CUP. Otro peso pesado del partido, Antoni Fernández Teixidó, exconsejero de Comercio, Industria, Trabajo y Consumo y exresponsable del área económica de CiU, también dimitió de todos sus cargos orgánicos en Convergència debido a la “deriva de las negociaciones” con la CUP y a sus “inaceptables condiciones”.

En la cúpula de CDC admiten que su partido “tiene su componente principal de electorado en la clase media, que es gente de orden”, pero tampoco están dispuestos a deshacerse de Artur Mas. “Es nuestro principal activo y no vamos a renunciar a él. Nos presentamos a las elecciones diciendo que él sería nuestro candidato y nos votaron más de 1.600.000 ciudadanos, lo que es más que suficiente como para tenerlo en cuenta. Por tanto, renunciar a hacer presidente a Artur Mas es acabar el proceso”, argumentan en CDC. Se abre, pues, una etapa nueva donde Convergència espera tener su propio espacio y en el que no quiere estar hipotecada por los independentistas radicales. □

BTV

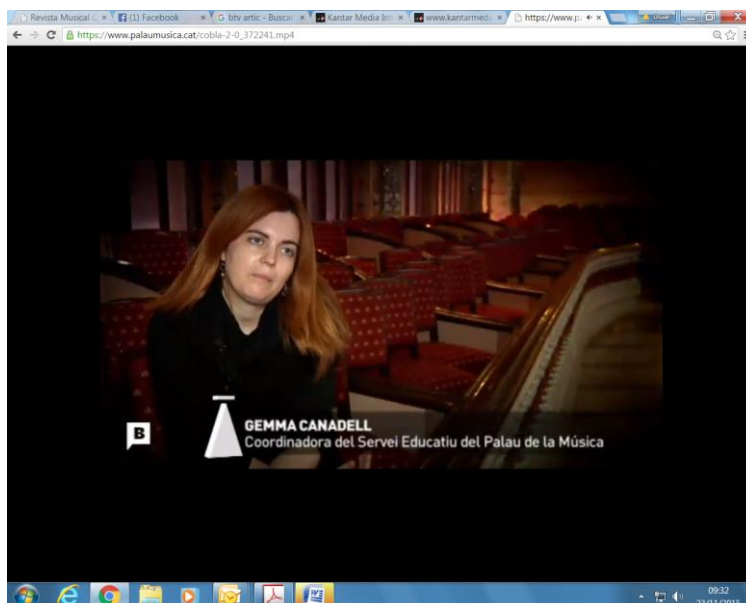
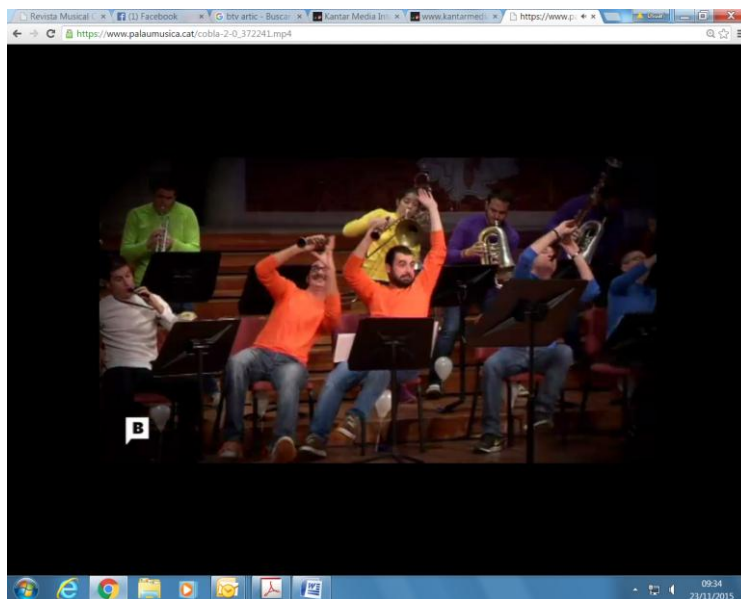
Programa Àrtic

Emissió: 19-11-2015

Reportatge sobre l'espectacle escolar i familiar **Cobla 2.0**. Amb declaracions de membres de la **Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona** i de la coordinadora del **Servei Educatiu del Palau de la Música Catalana, Gemma Canadell**.

Enllaç:

<https://www.palaumusica.cat/372241>

Aquest lloc fa servir galetes de Google per oferir els serveis, personalitzar els anuncis i analitzar el trànsit. Google rep informació sobre com utilitzes el lloc. En navegar-hi, acceptes l'ús de galetes.

MÉS INFORMACIÓ ENTESOS

Barcelona clàssica

música vocal, instrumental, simfònica i òpera

[Pàgina principal](#) [Agenda mensual](#) [Clàssica low-cost](#) [Clàssica per a nens](#) [Qui som](#) [En castellà](#)

dimecres, 18 de novembre de 2015

Aëris Trio: "Guanyar El Primer Palau ens va donar l'impuls que faltava per a enlairar-nos"

El Primer Palau porta **diverses edicions com a iniciativa de promoció** per a joves artistes. Segons va anunciar recentment l'organització, la convocatòria de 2015 l'ha guanyat el Trio Vasnier, format per Pedro López, Carmen Alcántara i Samuel Espinosa.

De la projecció que dona aquest premi poden parlar els integrants d'**Aëris Trio, que va guanyar en l'edició 2014 i que dijous 19 actua al Palau de la Música**, amb un programa amb obres de Mozart, Yun i Carl Philip Emanuel Bach. Les **entrades** estan a la venda per 12 euros.

Aëris Trio. Foto: Miguel Ángel González

Barcelona Clàssica ha entrevistat a Aëris Trio per a saber més d'aquesta jove agrupació de cambra tan talentosa com original, integrada per oboè, fagot i clarinet.

Barcelona Clàssica: Qui formeu Aëris Trio?

Aëris Trio: Som tres músics espanyols que ens vam conèixer a la Jove Orquestra Nacional d'Espanya (JONDE) tocant junts farà ja uns anys. En concret, som **Juan Carlos Rivas**, oboïsta, que està estudiant actualment un màster a la Universitat Mozarteum a Salzburg; **Yolanda Fernández**, clarinetista resident a Basilea; i **Carlos Tarancón**, fagotista i també estudiant de màster a Basilea.

Aëris Trio. Foto: Miguel Ángel González

B.C. Què us va proposar quan va decidir fundar el trio? Oboè, fagot i clarinet no és la formació més habitual ...A.T. Per aquesta mateixa raó: no és la formació més habitual, però té un gran repertori escrit. Ens vam reunir un dia a la JONDE i vam decidir crear alguna cosa que s'equiparés en qualitat a formacions com el quartet de corda o el quintet de vent. El nostre objectiu primordial és treballar amb la mateixa mentalitat i ritme que un grup professional i treure així a la llum les

grans obres originals d'aquesta formació, que n'hi ha. Més endavant, vam descobrir també que teníem una motivació comú especial pel Barroc i el Classicisme, i vam decidir expressar al màxim les peces aportant sempre justificacions a la interpretació.

B.C. Per què el nom d'Aëris?A.T. Un dels nostres principis bàsics és concebre la música com una cosa estretament lligat a l'aire. "**Aëris**" significa aire en llatí i d'aquí ve el nom.

B.C. Era la vostra primera experiència amb una formació musical de cambra estable o tots teníeu ja experiència amb altres formacions?A.T. Els tres hem tingut formacions anteriors, però sí que resulta molt complicat arribar a establitzar un grup durant un llarg període de temps. Ens hem trobat els tres en un moment personal i professional que està fent possible treballar de manera contínua.

B.C. Quin tipus de repertori s'adapta millor a la vostra formació?A.T. Objectivament, la major part del repertori escrit original per a trio prové, indiscutiblement, del segle XX, però si alguna cosa podem dir és que, buscant en períodes anteriors, hi ha moltes obres que s'adapten molt bé a aquesta formació. Aquesta va ser una de les nostres grans sorpreses quan vam començar a tocar junts, doncs vam veure que hi havia moltes més possibilitats que les conegudes per la gran majoria.

Propers concerts

This content cannot be displayed in this frame

To help protect the security of this website, the browser prevented automatic download of some pictures. You can still view the pictures by clicking on the image icon.

What you can try:

[Open this content in a new window](#)

Barcelona Clàssica - Ba...

M'agrada la pàgina 80 "M'agrada"

Segueix-nos a Twitter

Tweets Follow

Barcelona Clàssica
@BCNClasica

9m

Agenda: @BachInBarcelona, Christian Zacharias al @palaumusicacat i la guitarra de Manuel González @guitarrabcn buff.ly/1Lu2RFw

Expand

Barcelona Clàssica
@BCNClasica

23h

Agenda (II): Barcelona Clarinet Players a @ateneubcn, Duo Mediterrani a @santpaubcn i Pedro J. González @GuitarraBCN buff.ly/1OkG0dA

Expand

Barcelona Clàssica
@BCNClasica

23h

Agenda (I): Dvóřák amb

Tweet to @BCNClasica

Articles publicats

- ▼ 2015 (36)
- ▼ de novembre (5)
 - Enric Martínez-Castagnani, director del Festival d...
 - L'Orquestra Simfònica de Vallès i Paquito D'Rivera...
 - Barcelona s'omple de "lied" amb el Festival en mem...
 - Aëris Trio: "Guanyar El Primer Palau ens va donar ...
 - Clàssica low-cost: els concerts de la setmana per ...
- d'octubre (16)
- de setembre (13)
- d'agost (2)

Ver esta página en: [español](#) Traducir Desactivar para: catalán
 Aquest lloc fa servir galetes de Google per oferir els serveis, personalitzar els anuncis i analitzar el trànsit.
 Google recopila informació sobre com utilitzes el lloc. En navegar, hi acceptes l'ús de galetes.

Opciones ▼

B.C. ¿Ha suposat guanyar El Primer Palau un abans i un després en la vostra trajectòria?**A.T.** Indubtablement, sí, ja que ha permès que sorgeixin nous concerts i també ha suposat una gran motivació per al treball. **Sense el premi, segur que seguiríem tocant junts, però, gràcies a ell, vam aconseguir l'impuls que faltava per poder enlairar-nos.**

B.C. Combineu l'activitat del trio amb els vostres estudis i activitat per separat. ¿Creieu que, a llarg termini, per a un músic, és compatible l'activitat en agrupació de cambra amb l'activitat solista o orquestral? És aquesta la vostra intenció o és el trio, potser, una etapa cap a la professionalització total?**A.T.** Des del nostre punt de vista, és important combinar-ho tot, ja que, en treballar la música des de diferents punts de vista, aprens sempre coses que pots relacionar entre si. Al seu torn, viure només de la música de cambra és realment complicat, i a nosaltres ens agrada molt també tocar en orquestra, projectes com a solista, etc.
B.C. Quins són els vostres propers projectes?**A.T.** Tenim actualment una temporada de concerts molt interessant i intensa, començant ara amb el concert al Palau de la Música de Barcelona. Seguirem després amb concerts programats per Joventuts Musicals de Catalunya i AIE en ruta clàssic. Al seu torn, seguim sempre preparant nova música. És el que més ens fa gaudir el dia d'avui!

Recomana-ho a Google

Cap comentari:

Publica un comentari a l'entrada

Escriu el teu comentari...

Comenta com a: Selecciona el p ▼

Publica Previsualitza

[Entrada més recent](#)

[Pàgina d'inici](#)

[Entrada més antiga](#)

Plantilla Simple. Imatges de plantilla per [hdoddema](#). Tecnologia de [Blogger](#).

REVISTA MUSICAL CATALANA

Actualitat, Diversos

El llegat Millet, a casa

Redacció on 18 novembre, 2015 / Comments closed

Lluís Maria Millet i Millet al capdavant de l'Schola Orpheonica. 17 d'octubre de 1930. Autor desconegut. Fons Lluís Millet i Pagès i Lluís M. Millet i Millet. CEDOC.

El fons documental de Lluís Millet i Pagès i Lluís M. Millet i Millet ingressa al Centre de Documentació de l'Orfeó Català (CEDOC). La recepció d'aquest material sobre la trajectòria professional i personal d'aquests dos directors i compositors reuneix elements claus de la història de la música de Catalunya dels primers vint anys del segle XX.

Per aquest motiu, el CEDOC ha organitzat l'exposició "Lluís Millet i Pagès. Una vida i els seus anhels", que es podrà visitar de manera gratuïta al Foyer del Palau de la Música Catalana fins al 14 de febrer de 2016. La mostra, dedicada doncs a aquest llegat —donat a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana pels seus hereus, M. Dolors Millet i Loras i Lluís Millet i Loras—, permet descobrir les trajectòries vitals i professionals d'aquests dos grans mestres i directors per mitjà de documentació acadèmica, correspondència, apunts personals, partitures autògrafes dels dos mestres, fotografies relacionades amb l'àmbit professional i alguns objectes. La mostra està dividida en sis vitrines, amb quatre d'elles dedicades al fundador de l'Orfeó Català Lluís Millet i Pagès, i dues de dedicades al seu fill Lluís M. Millet.

Aquest article també es pot llegir a la «Revista Musical Catalana» núm. 347, corresponent als mesos d'octubre-novembre de 2015.

per Marta Grassot Radresa

El maig d'aquest 2015 la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana signava el contracte de donació amb els hereus del llegat documental de Lluís Millet i Pagès i Lluís M. Millet i Millet. Amb la recepció d'un llegat d'aquestes característiques, que custòdia des d'aleshores el Centre de Documentació de l'Orfeó Català (CEDOC), s'aconsegueix poder recopilar tota la informació directament relacionada amb la fundació de l'Orfeó Català i la seva activitat des de l'inici. El llegat, que ha ingressat al Centre sota la denominació Fons Lluís Millet i Pagès i Lluís Maria Millet i Millet, conté documentació

Lluís Millet en un moment d'assaig amb l'Orfeó Català, ca. 1920. Autor: Casas. Fons Lluís Millet i Pagès i Lluís M. Millet i Millet. CEDOC

personal i sobretot professional relacionada amb tota la trajectòria artística dels dos directors i compositors. En aquest sentit, el conjunt documental és una peça bàsica per tal que els investigadors i tots aquells interessats en la història de la música de Catalunya i també de la mateixa entitat puguin conèixer més a fons l'obra i el pensament de Lluís Millet i Pagès, personatge fonamental en la història de la música a Barcelona i també de Catalunya durant les primeres dècades del segle XX. És mitjançant aquest llegat com es pot resseguir de primera mà com treballava, què pensava i com va dur a terme amb els anys la consolidació d'una entitat que encara avui dia està plena de llum i de vitalitat en tots els sentits, alhora que també permet resseguir moltes biografies de compositors i intèrprets del moment, els quals hi van estar directament en contacte. Un dels documents més preuats és la partitura original d'*El cant de la Senyera* i un llibre de dedicatòries ofert a Lluís Millet i Pagès amb motiu dels 50 anys de l'Orfeó.

Un rica correspondència

De l'extens fons documental, el que més destaca quantitativament, com també pel seu interès musicològic i historiogràfic, és l'abundant correspondència d'ambdós compositors, a través de la qual podem veure el testimoni de les seves relacions. Entre la correspondència, hi destaquen compositors, intèrprets, musicòlegs, investigadors, escriptors, personatges del món de la cultura, la política i l'Església, així com molts altres personatges del món musical, sobretot moltes agrupacions musicals i orfeons d'arreu de Catalunya. Per una banda, trobem correspondència adreçada al fundador de l'entitat, signada per personatges com: Felip Pedrell, Amadeu Vives, Albert Schweitzer, Francesc Pujol, Joan Manén, Blanca Selva, Joaquim Nin, Joseph Canteloube, Rafael Subirachs i Ricart, Pau Casals, Maria Canals, Joan Tomàs, Joaquim Zamacois, Josep Subirà i molts d'altres igualment importants. I d'altra banda, correspondència adreçada al seu fill Lluís Maria Millet, amb cartes de Francis Poulenc, Eduard Toldrà, Joan Pich i Santasusana, Rosa Sabater, Emili Pujol o Cristòfol Taltabull.

Retrat de grup de les deixebles de Lluís Millet i Pagès dedicat al seu mestre. Autor: Ideal Photo Studio. Fons Lluís Millet i Pagès i Lluís M. Millet i Millet. CEDOC

En segon lloc, cal subratllar la documentació històrica relacionada amb les activitats dels mestres a la mateixa entitat, com també altres activitats fora de l'Orfeó. En el cas de Lluís Millet i Pagès, a tall d'exemple, s'han trobat documents relacionats amb la seva participació als Jocs Florals de Barcelona, dels qual fou president el 1918 i també mantenidor alguns anys; diaris de joventut; apunts de quan ell era alumne; documentació de la seva tasca com a professor a l'Escola Municipal de Barcelona; normes de comportament durant les actuacions de l'Orfeó; un nombre molt gran dels originals manuscrits d'articles que va escriure sobretot per a la «Revista Musical Catalana», alguns fins i tot inèdits, i un llarg etcètera de documentació relacionada amb la història de l'entitat i la vida musical del moment.

Així mateix, de Lluís Maria Millet destaquen també els apunts personals i els originals de molts articles, també apunts de preparació de moltes de les obres que va dirigir, i també, com a curiositat, documentació d'algunes de les seves col·laboracions en les missions del Cançoner Popular de Catalunya, de les quals també s'han ingressat diversos apunts del seu pare.

Partitures originals

L'altra part que no es pot deixar d'esmentar són les partitures originals dels dos compositors. En aquest sentit, destaquem els originals de Lluís Millet de les seves obres més conegudes, com *El cant de la bandera*, més conegut com *El cant de la Senyera*, himne de l'Orfeó estrenat a Montserrat el 1896; també els seus *Cants espirituals per a ús del poble*, tant de la primera com de la segona sèrie de cançons religioses que formaven part d'aquesta obra; obres instrumentals com *Catalanesques* i *Ègloga*, escrita per a quartet de corda i també per a gran orquestra, a més d'un nombre important de goigs, música religiosa i cançons per a veu i piano.

Manuscrit hològraf de l'obra per a piano *Catalanesques* de Lluís Millet. Fons Lluís Millet i Pagès i Lluís M. Millet i Millet. CEDOC

Actualment el CEDOC ha iniciat el procés de tractament del fons, que un cop finalitzat permetrà disposar del catàleg de l'obra completa dels dos compositors i al mateix temps informar de la possible obra inèdita o totalment desconeguda pel públic.

En un altre àmbit documental, també cal fer referència a les fotografies. D'una banda, hi ha les imatges de la vida professional i personal de Lluís Millet i Pagès: imatges històriques de l'Orfeó Català, fotografies dels primers concerts al Palau i també fotografies dels seus deixebles, intèrprets i altres personalitats del món de la música que li dedicaren la seva pròpia imatge. Pel que fa a Lluís Maria Millet, s'ha ingressat un nombre important d'imatges de la seva activitat artística a l'Orfeó Català durant més de trenta anys, com a testimoni de nombrosíssims concerts i personalitats artístiques del moment amb qui va estar en contacte, com Pau Casals o Victòria dels Àngels. En definitiva, un conjunt fotogràfic que complementa i alhora completa els fons fotogràfics que custodia el CEDOC relacionats amb l'Orfeó Català i la seva història.

Per últim també cal esmentar que fruit de les relacions socials que tenia el fundador, la seva biblioteca musical, que forma part del mateix fons ingressat, guarda nombrosos llibres amb dedicatòries al mestre, així com també una important col·lecció de partitures editades i dedicades pel mateix compositor. Finalment s'ha d'esmentar que el llegat conté un nombre important de cintes magnetofòniques dels concerts al Palau entorn dels anys cinquanta i setanta, la digitalització dels quals significarà la recuperació d'un document històric de gran singularitat en el conjunt de la recuperació de les gravacions sonores d'aquesta època.

Exposició dedicada al llegat

Per tal de poder mostrar algun dels documents més importants de tot aquest enorme llegat documental, el Centre de Documentació de l'Orfeó Català ha preparat una exposició que tindrà lloc del 15 d'octubre al 15 de gener, en la qual es podran veure els documents més destacats del llegat. L'exposició seguirà sis àmbits temàtics, en què es tractaran els temes següents: Lluís Millet i Pagès, els inicis musicals i la faceta com a director i professor; hi haurà una vitrina dedicada a l'obra compositiva de Lluís Millet, amb obres originals com *El cant de la bandera* o *Els cants espirituals per a ús del poble*; també inclourà un espai dedicat als contactes artístics i personals, reflectits en la seva correspondència; parlarem així mateix de la seva activitat en la creació de La Germanor dels Orfeons i la «Revista Musical Catalana», i acabarem amb dos últims àmbits, un de dedicat al pensament i esperit literari de Lluís Millet i un altre espai dedicat al seu fill Lluís Maria Millet i Millet.

Lluís Maria Millet recollint les ovacions del públic després d'una de les audicions de la *Passió segons sant Mateu* de J. S. Bach.

Febrer-març de 1958. Autor: Brangulí. Fons Lluís Millet i Pagès i Lluís M. Millet i Millet.

CEDOC